

Arrest

nr. 193 922 van 19 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar huidige asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorige asielaanvraag heeft uiteengezet. Zij verwijst zeer algemeen naar de vrees die zij koestert ten aanzien van haar familie wegens het huwelijk met haar man.

In het kader van haar eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan haar herkomst, noch had zij haar relaas ook nog maar enigszins aannemelijk gemaakt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze motieven in het arrest nr. X van 22 september 2016.

Ter ondersteuning van haar huidige asielaanvraag legt verzoekster volgende documenten neer: haar geboorteakte en de originele huwelijksakte.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsoverend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekster haar eerste asielaanvraag bij 's Raads arrest nr. X van 22 september 2016 werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoekster naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekster niet aantoonbaar in haar land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend).

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het uiteenzetten van

theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de commissaris-generaal.

In de mate verzoekster hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Waar verzoekster aanhaalt dat haar geboorteakte en haar huwelijksakte aantonen dat zij afkomstig is uit Satal, regio Swat, Pakistan, merkt de Raad op dat verzoekster voorbijgaat aan de pertinente en terechte vaststellingen uit de bestreden beslissing omtrent deze documenten: "Wat betreft uw nieuwe documenten kan het volgende worden opgemerkt. Zo dient vooreerst te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Pakistan wegens de hoge corruptiegraad, allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. Het louter voorleggen van een huwelijksakte, zonder dat deze gepaard gaat met geloofwaardige verklaringen, is dan ook onvoldoende. Bovendien legde u in het kader van uw eerste asielaanvraag reeds een kopie neer van dezelfde huwelijksakte en bleken uw verklaringen niet te stroken met deze akte. Wat betreft uw geboorteakte kan worden vermeld dat deze hoogstens uw afkomst zou kunnen staven, maar u het CGVS hiermee nog steeds geen zicht zou geven op uw meest recente verblijfplaatsen. Bovendien staat op een dergelijke akte geen foto, waardoor niet eens met zekerheid kan worden gesteld dat deze akte u dan wel zou aanbelangen. U legde verder geen enkel identiteitsdocument neer waaruit uw link met deze akte zou moeten blijken. Hoe dan ook is het merkwaardig dat uw naam zou worden geschreven als zijnde "Abida", terwijl u zelf verkaart had bij aanvang van de asielprocedure dat uw naam "Abida Bibi" zou zijn. Dat de akte recent nog werd opgesteld, onderstreept het gesolliciteerde karakter en ondermijnt verder de authenticiteit ervan. Bijgevolg acht het CGVS nog steeds uw identiteit en herkomst niet ontegensprekelijk aangetoond. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat het opmerkelijk is dat u dan wel beweerde uw familie te vrezen, maar deze akte duidelijk werd aangevraagd door uw beweerde vader (cfr. Relation: Daughter). Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid eens te meer en zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Wat betreft uw medische problemen, richt u zich tot de geijkte procedure 9ter." Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Waar verzoekster van mening is dat haar uitwijzing naar "Somalië" een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

5. *Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 27 juli 2017, voert verzoekende partij aan dat haar huwelijk geenszins in twijfel kan getrokken worden. Zij wijst erop dat zij ook nieuwe stukken heeft ingediend en benadrukt dat de firmanaam tijdens het gehoor slecht vertaald is geweest. Zij bevestigt dat uit de stukken duidelijk blijkt dat zij voor Harris heeft gewerkt zodat haar asielaanvraag in overweging diende genomen te worden.

De Raad kan verzoekende partij niet volgen waar zij aanhaalt dat het huwelijk geenszins in twijfel kan worden getrokken. In het kader van haar eerste asielaanvraag werd het huwelijk reeds door de Raad beoordeeld in het arrest nr. X van 22 september 2016. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij hoe dan ook geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond en aantoonde en evenmin aannemelijk maakt dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming:

"2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Gezien de algemene ongeloofwaardigheid van uw opeenvolgende verklaringen kan het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) immers geen enkel geloof hechten aan uw asielrelaas.

(...)

Ten tweede is het bevreemdend dat u het Commissariaat-Generaal geen enkele concrete informatie kon verschaffen over de man voor wie u uw leven zou hebben geriskeerd (gehoorverslag CGVS, p. 35). Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde u dat uw echtgenoot 27 of 28 jaar oud was (gehoorverslag

CGVS, p. 10), terwijl u bij uw registratie had aangegeven dat hij ongeveer 40 jaar was (verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken [DVZ], punt 15a). Geconfronteerd met dit opmerkelijke leeftijdsverschil, gaf u eerst aan dat u zijn leeftijd niet kende en merkte u daarna op dat uw man u pas recent zijn correcte, jongere leeftijd had verteld en dat u tot dat moment had gedacht dat I.(...) 40 jaar oud was omdat hij er fysiek sterk uitzag (gehoorverslag CGVS, p. 10). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien er verwacht kan worden dat u op de hoogte bent van de leeftijd van de man met wie u in 2010 getrouwd zou zijn en met wie u jaren zou hebben samengewoond. Verder wist u ons amper iets te vertellen over I.(...)'s opleiding (gehoorverslag CGVS, p. 11) en kon u noch de naam, noch de plaats van het bedrijf waarvoor hij gewerkt zou hebben opgeven (gehoorverslag CGVS, p. 11). U beweerde verder niet te weten van waar uw man afkomstig is, en waar hij verbleven heeft voordat u met hem in het huwelijk bent getreden (gehoorverslag CGVS, p. 12). Ook kon u niets vertellen over de woonplaats en het beroep van uw schoonouders, en gaf u aan dat u niet wist of uw man broers of zussen had omdat u nooit bij zijn familie bent geweest (gehoorverslag CGVS, p. 12). Gevraagd of u met uw echtgenoot dan nooit over zijn familie zou hebben gesproken, verklaarde u dat dat niet noodzakelijk was aangezien uw huwelijk niet werd aanvaard door zijn familie ("omdat ze ons niet aanvaardden, dus het was niet vereist naar hen te vragen", gehoorverslag CGVS, p. 12). Toen er werd opgemerkt dat het feit dat uw huwelijk niet aanvaard werd toch minstens een gesprek over uw schoonfamilie impliceert, kon u enkel antwoorden: "Dat weet ik niet" (gehoorverslag CGVS, p. 13). Over de huidige woonplaats en werkzaamheden van I.(...) in het Verenigd Koninkrijk kon u evenmin duidelijkheid scheppen ("ik weet niet waar in het Verenigd Koninkrijk", gehoorverslag CGVS, p. 13; "Ik weet het niet, ik denk dat hij daar werkt", gehoorverslag CGVS, p. 15), hoewel u de voorbije maanden wekelijks telefonisch contact met hem zou hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p. 14). Dat I.(...) momenteel in het Verenigd Koninkrijk verblijft, hebt u overigens ook niet vermeld op DVZ ("Dan is hij vertrokken naar het buitenland maar ik weet niet waar hij is", verklaringen DVZ, punt 15a). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, vertelde u dat u pas na uw aankomst in België had vernomen dat uw man in het Verenigd Koninkrijk verbleef (gehoorverslag CGVS, p. 14). Deze uitleg kan uw geloofwaardigheid niet herstellen, aangezien u net daarvoor tijdens hetzelfde gehoor voor het CGVS zelf had aangegeven dat u al op de hoogte was van I.(...)'s bestemming op het moment van zijn vertrek uit Pakistan in 2012, met name wanneer hij zijn tickets had gekocht (gehoorverslag CGVS, p. 14). Gevraagd of u over foto's van uw geliefde beschikte, antwoordde u dat u foto's had, maar dat u deze hebt achtergelaten in Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 27). U legde ten slotte ook geen enkel document voor dat de identiteit van uw man kan staven. Om bovenstaande redenen kon u het Commissariaat-Generaal op geen enkele manier overtuigen van het bestaan van I.(...) H.(...) en van uw jarenlange relatie met hem.

Ten derde kan er ook geen geloof gehecht worden aan de door u beschreven eerste ontmoetingen en daaropvolgende trouwplannen met uw toekomstige echtgenoot. Het is eerst en vooral uiterst onwaarschijnlijk dat I.(...) in 2008 voor een mobiel netwerk naar uw dorp in Upper Swat kwam, waar op dat moment een ernstig conflict tussen de Taliban en het Pakistaanse leger aan de gang was (zie "SRB Pakistan – Situation in Swat and Sangla" van 26 januari 2009, toegevoegd aan blauwe map). Aangezien begin 2009 de sharia werd ingevoerd in uw gebied is het tevens weinig plausibel dat u als vrouw alleen de mogelijkheid had om I.(...) in dat jaar meerdere keren op de bazaar van uw dorp te ontmoeten. U woonde immers in een patriarchale maatschappij waarin het vrouwelijke deel van de bevolking sterk onderdrukt werd. U gaf overigens zelf aan dat vrouwen niet mochten buitenkomen toen de Taliban aan de macht was (gehoorverslag CGVS, p. 5). Daarnaast kon u ook op geen enkele manier uitleggen waarom u verliefd werd op I.(...) en niet op een van zijn collega's ("Omdat ik verliefd werd op mijn man", gehoorverslag CGVS, p. 26) en waarom u niet met hem in het huwelijk zou mogen treden. Terwijl u op DVZ meermaals verwees naar de familiale traditie om binnen de kaste te huwen en naar de gevaren die verbonden zijn aan een huwelijk buiten de kaste (vragenlijst CGVS, p. 2), kon u op het CGVS niet duiden tot welke kaste uw familie (gehoorverslag CGVS, p. 6) en de familie van I.(...) (gehoorverslag CGVS, p. 26) dan wel zouden behoren. U gaf zelfs aan dat u niet wist of er in uw dorp effectief een kastesysteem bestond (gehoorverslag CGVS, p. 7). De aangehaalde huwelijkskwestie, die de kern van uw relaas vormt, kon u aldus op geen enkele manier aannemelijk maken.

(...)

De door u neergelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Het feit dat deze documenten pas na het gehoor en op erg onoverzichtelijke wijze (meerdere kopies van hetzelfde document) aan het CGVS werden overgemaakt duidt overigens op een ernstig gebrek aan medewerking van uw kant en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Het CGVS merkt verder op dat u enkel kopieën van documenten hebt voorgelegd, en dat deze gezien het mogelijke knip- en

plakwerk geen enkele bewijswaarde hebben (zie "COI Focus Pakistan – Corruptie en documentenfraude").

(...)

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

(...)

Wat de leeftijd van haar man betreft, voert verzoekster aan dat dit gegeven niet belangrijk is in haar cultuur. Zij zou net als vele anderen haar eigen leeftijd en geboortedatum niet kennen en men zou geen identiteitskaarten of geboortecertificaten hebben. Verzoekster stelt louter een schatting te hebben gemaakt van de leeftijd van haar echtgenoot en er niet bij stil te hebben gestaan dat dit van doorslaggevend belang zou zijn. Verzoekster wijst erop dat het huwelijk met haar echtgenoot niet aanvaard werd door hun families en een zeer delicaat punt was in hun relatie. Zij beweert dat er niet werd gepraat over familieleden, te meer daar zij steeds op de vlucht waren en dergelijke zaken volgens haar geen prioriteit waren. Deze uitleg overtuigt evenwel niet. De Raad stelt vast dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangegeven dat haar man ongeveer 40 jaar oud was (stuk 14, verklaring DVZ, punt 15a), maar tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat hij 27 of 28 jaar oud was (stuk 6, gehoorverslag, p. 10). Het is niet aannemelijk dat verzoekster de leeftijd van haar man het ene moment op 40 jaar schat en het andere moment op 27 of 28 jaar, hetgeen toch een significant leeftijdsverschil is. Indien leeftijd helemaal niet belangrijk is in haar cultuur, mag het verwondering wekken dat haar man haar zijn leeftijd na het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou hebben gezegd, terwijl dit voordien nooit tussen hen ter sprake zou zijn gekomen (stuk 6, gehoorverslag, *ibid.*). Waar verzoekster stelt dat men "in haar cultuur" geen identiteitskaarten heeft, spreekt zij zichzelf tegen, aangezien ze bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat zij een identiteitskaart had toen ze naar België reisde maar dat de man die haar begeleidde dit samen met haar paspoort terug meenam (stuk 14, verklaring DVZ, punt 25). Dat verzoekster en haar man het nooit zouden hebben gehad over zijn ouders en eventuele broers en zussen, louter omdat zij niet aanvaard werden door hun respectieve families en dit geen prioriteit zou zijn geweest, kan niet worden aangenomen. Het weze bovendien opgemerkt dat verzoekster in het geheel niet ingaat op de vaststelling dat, waar zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf niet te weten waar haar man momenteel verblijft (stuk 14, verklaring DVZ, punt 15a), zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kennen gaf dat zij reeds van bij zijn vertrek uit Pakistan in 2012 wist dat hij naar het Verenigd Koninkrijk ging (stuk 6, gehoorverslag, p. 14). Dergelijke tegenstrijdigheid in verzoeksters verklaringen aangaande de verblijfplaats van haar man maakt dat aan haar jarenlange relatie met hem geen geloof kan worden gehecht.

Overigens stelt de Raad vast dat verzoekster geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerlegt. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Het voorgaande in acht genomen, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat het geheel van de vaststellingen aangaande de onwetendheden, contradicties en omissies in haar verklaringen niet van aard zou zijn om tot de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas te besluiten. Zij toont evenmin aan dat het onderzoek van haar asielaanvraag gebrekkig zou zijn, noch dat de verwerende partij zeer snel en onzorgvuldig tot de bestreden beslissing zou zijn gekomen. Waar verzoekster van mening is dat zij wel degelijk doet blijken van een geloofwaardig asielrelaas en kennis van haar leefomgeving en afkomst, doet zij aan het bovenstaande geen afbreuk.

2.5. Verzoekster maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel

48/4 van de vreemdelingenwet.” Verzoekende partij heeft in het kader van onderhavige asielaanvraag geen gegevens of elementen aangebracht die een ander licht vermogen te werpen op voormelde vaststellingen omtrent het huwelijk.

Daarnaast blijkt uit de bestreden beslissing in het kader van verzoekende partij haar echtgenoot zijn eerste asielaanvraag dat: *“Ten derde moet worden vastgesteld dat uw vrouw reeds om dezelfde redenen als de uwe een asielaanvraag heeft ingediend en dient te worden bevestigd dat deze aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de RvV werden bevestigd. Naar aanleiding van uw huidige, eigen asielaanvraag, liet u optekenen dat u zich op dezelfde asielmotieven baseert als die van uw vrouw (CGVS, p. 3) en deze onlosmakelijk blijken te zijn verweven met uw eigen asielmotieven. Dat u nu eigenlijk zondermeer verder borduurt op een relaas dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is niet ernstig. Hoe dan ook konden uw eigen verklaringen an sich geenszins overtuigen en toonde u op geen enkele manier aan dat het CGVS bij eerdere beoordelingen een fout zou hebben gemaakt.*

(...)

U zou door uw werk in Swat uw vrouw hebben leren kennen, maar uw verklaringen omtrent deze ontmoetingen overstegen zelden tot nooit het algemene. Zo geraakte u niet verder dan dat u daar meerdere keren naartoe was gegaan (u niet wist hoe vaak), u haar één keer hoorde lachen, vijf à zes keer had gezien en u haar niet verstond. U verklaarde daarna via de GSM te hebben gesproken en u zou verliefd zijn geworden (CGVS, p. 18), hetgeen allemaal behoorlijk vaag en weinig doorleefd overkwam. Hoe dan ook bleek u verder weinig kennis te hebben over uw vrouw. U verklaarde dat zij Kohistani was, maar kon daar eigenlijk helemaal niets over vertellen. U meldde dat zij kasten hebben, zoals Punjabi's en hun taal moeilijker is dan Chinees (CGVS, p. 19). Wederom bijzonder vaag. U had bijvoorbeeld eveneens geen idee hoe haar broers zouden heten (CGVS, p. 19-20). U zou daarna vluchten met uw vrouw en verklaarde hierover dat u in 2009 reeds had besloten om te vertrekken. Gevraagd wanneer in 2009 u dan bent vertrokken, gaf u aan dat het tien dagen voor het huwelijk was (CGVS, p. 19). Echter had u eerder laten vallen op 26 januari 2010 te zijn gehuwd (CGVS, p. 19), hetgeen aldus chronologisch niet mogelijk is. In ieder geval, u legde ter staving van dit huwelijk wel een originele huwelijksakte en nog een aantal juridische documenten neer (CGVS, p. 16).

Wat betreft deze (en andere) documenten moeten dan ook de volgende opmerkingen worden gemaakt. Voor de volledigheid dient in eerste instantie nogmaals te worden gewezen op de toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten in Pakistan, door de hoge corruptiegraad, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt en Pakistaanse documenten aldus een geringe bewijswaarde hebben. Hoe dan ook bleek u niet bijzonder goed op de hoogte over uw eigen huwelijk. U verklaarde dat er vier getuigen aanwezig waren bij uw huwelijk, maar kon slechts twee namen, gedeeltelijk, opgeven. U verklaarde vreemd genoeg eerst dat u hen niet kende om niet veel later toch plots twee extra namen te laten noteren (CGVS, p. 16). Bijzonder vreemd. U had geen enkel idee wie de rechter was die jullie huwelijk had voltrokken (CGVS, p. 15).

Vervolgens legde u nog een bundel juridische documenten neer (groene map - stuk 10), maar leek u niet goed te kunnen aangeven om welke documenten het ging: “Documenten van de rechtbank”. Welke documenten precies, wist u niet (CGVS, p. 14). Gevraagd wat er dan in deze documenten stond geschreven, gaf u nogal summier aan dat hierin vermeld staat dat u zou trouwen en de families akkoord zijn (CGVS, p. 13). Bevreemdend, aangezien u eerder verklaarde dat de families niet akkoord waren (supra). De vaststelling dat deze bundel toch acht bladzijden telt doet bovendien veronderstellen dat u er toch meer over zou kunnen vertellen, hetgeen u toch eerder had nagelaten. Gevraagd of een dergelijk document misschien ook uw problemen zou vermelden, verklaarde u plots van wel en voegde u toe dat u aangifte had gedaan van uw problemen bij de rechtbank (CGVS, p. 14). Als verschoning waarom u dat niet meteen had aangegeven, gaf u aan dat u weinig kennis hebt over wettelijke documenten (CGVS, p. 14). Vreemd genoeg gaf u dan niet veel later aan dat er niets vermeld staat van het incident in Lahore, maar enkel dat de families niets mogen doen (CGVS, p. 15). Een dergelijke desinteresse en geringe kennis strookt dan ook niet met het koesteren van een oprechte vrees. In ieder geval verklaarde u dat deze bundel door het “Lahore High Court” of het “District Court” werd uitgegeven (CGVS, p. 13), terwijl deze werden afgestempeld door het “Small Cause Court”. U verklaarde dat het originele documenten betreft (CGVS, p. 13), terwijl het eigenlijk geattesteerde kopieën zijn. Hoe dan ook wordt de authenticiteit verder ondermijnd doordat er enkele opvallend anomalieën waar te nemen vallen. Zo lijken de geldigmakende stempels eerder geprint en staan deze ook onder de tekst weergegeven. Bovendien lijkt op andere plaatsen dan weer tekst verdwenen te zijn doordat er een stempel boven werd geplaatst. Dat

sommige stukken dan weer niet langer leesbaar zijn, maar lijken verwijderd, is bevreemdend. Bovendien blijkt het document pas recent te zijn geattesteerd of opgesteld, waardoor het ook nog eens een gesolliciteerd karakter met zich meedraagt. U gaf dan ook aan dat het vorige document verouderd was en u met het oog op uw asielaanvraag dit nieuwe document had laten opstellen (CGVS, p. 15).

Het is in ieder geval opvallend dat er twee versies zouden bestaan van uw juridische documenten. U legde ter staving ook nog het "oude, vervallen" originele document neer (stuk 12), waarvan uw vrouw reeds een kopie had ingediend in het kader van haar eerste asielaanvraag (CGVS, p. 15). Echter is het opmerkelijk dat deze bundel slechts drie pagina's zou omvatten, in tegenstelling tot uw vorige bundel. Bovendien lijken ook hier de stempels geprint en werd er zelfs met de pen tekst bijgevoegd. Dat de stempels nu wel afkomstig zouden zijn van het "District Court Lahore" is hoogst bevreemdend. U bracht verder nog een aantal documenten mee van uw advocaat (stuk 7-8), maar wist niet eens zijn naam (CGVS, p. 17). Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de authenticiteit van uw documenten compleet.

(...)

Ten vierde wordt uw geloofwaardigheid finaal ondermijnd doordat u zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegde ten opzichte van uw vrouw. Zo verklaarde u dat er vier getuigen waren tijdens uw huwelijk (supra), terwijl uw vrouw beweerde dat er slechts één vriend van u aanwezig was (Gehoorverslag B.(...) A.(...), d.d. 29 maart 2016, p. 13). Verder verklaarde u uw vrouw te hebben ontmoet in 2007 (CGVS, p. 17), terwijl uw vrouw beweerde dat het twee jaar voor het huwelijk was (CGVS B.(...) A.(...), p. 18), en dus 2008."

Met betrekking tot het stuk dat verzoekende partij aan haar beroep heeft toegevoegd met name een originele geboorteakte, merkt de Raad op dat door het voorleggen van haar originele geboorteakte zij de vaststellingen uit de bestreden beslissing hieromtrent niet weerlegt of ontkracht. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal terecht het volgende omtrent dit document: "Wat betreft uw nieuwe documenten kan het volgende worden opgemerkt. Zo dient vooreerst te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat in Pakistan wegens de hoge corruptiegraad, allerhande documenten eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Bovendien hebben documenten enkel een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in casu, ongeloofwaardig relaas herstellen. (...) Wat betreft uw geboorteakte kan worden vermeld dat deze hoogstens uw afkomst zou kunnen staven, maar u het CGVS hiermee nog steeds geen zicht zou geven op uw meest recente verblijfplaatsen. Bovendien staat op een dergelijke akte geen foto, waardoor niet eens met zekerheid kan worden gesteld dat deze akte u dan wel zou aanbelangen. U legde verder geen enkel identiteitsdocument neer waaruit uw link met deze akte zou moeten blijken. Hoe dan ook is het merkwaardig dat uw naam zou worden geschreven als zijnde "A(...)", terwijl u zelf verkaart had bij aanvang van de asielprocedure dat uw naam "A.(...) B.(...)" zou zijn. Dat de akte recent nog werd opgesteld, onderstreept het gesolliciteerde karakter en ondermijnt verder de authenticiteit ervan. Bijgevolg acht het CGVS nog steeds uw identiteit en herkomst niet ontegensprekelijk aangetoond. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat het opmerkelijk is dat u dan wel beweerde uw familie te vrezen, maar deze akte duidelijk werd aangevraagd door uw beweerde vader (cfr. Relation: Daughter). Dergelijke vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid eens te meer en zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid."

Met betrekking tot het andere stuk dat verzoekende aan haar beroep heeft toegevoegd met name een psychologisch verslag, merkt de Raad op dat verzoekende partij een summier medisch attest heeft neergelegd waaruit niet blijkt dat er na een diepgaand medisch onderzoek zou blijken dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij niet in staat was om gehoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door verzoekende partij voorgehouden problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Verzoekende partij maakt dan ook met de neerlegging van een psychologisch verslag niet aannemelijk dat haar geestelijke toestand haar ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen. De Raad wijst er verder op dat de psycholoog zich hoogstens kan uitspreken over verzoekende partij haar psychologische situatie in België, zonder hierbij uitsluitel te kunnen geven over de oorzaak of de omstandigheden die aan de basis liggen van haar psychologische toestand, vermits zij hiervan geen getuige was en zij zich in dit verband enkel kan baseren op de door verzoekende partij afgelegde verklaringen.

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de firmanaam tijdens het gehoor van haar echtgenoot slecht vertaald is geweest en het duidelijk is dat haar echtgenoot voor de firma Harris heeft gewerkt, merkt de Raad op dat daargelaten de discussie of de firmanaam tijdens het gehoor van haar echtgenoot al dan niet slecht vertaald zou zijn geweest, uit de bestreden beslissing van haar echtgenoot in het kader van zijn eerste asielaanvraag een aantal andere pertinente vaststellingen door de commissaris-generaal zijn gemaakt omtrent verzoekende partij haar echtgenoot zijn werk: *“Zo verklaarde u voor uw werk als techniker in de Swat-regio aan het werk te zijn (CGVS, p. 6, 18). U legde ter staving van uw tewerkstelling een ondersteunende brief neer (CGVS, p. 10). Toen u echter werd gevraagd voor welk bedrijf u dan wel zou werken liet u “Harrison” vallen (CGVS, p. 6). Echter blijkt uit het door u neergelegde document dat de naam van het bedrijf “Haris & Company” is. Dat u, die toch zes jaar voor dit bedrijf zou hebben gewerkt, niet eens de naam zou kunnen vermelden, noch noteren (CGVS, p. 6), is bevreemdend. U verklaarde dat M.(...) I.(...) uw overste zou geweest zijn, maar kon zijn volledige naam niet geven (CGVS, p. 6). U had geen enkel idee wie uw brief eigenlijk had ondertekend (CGVS, p. 7). Het is verder opmerkelijk dat u geen enkel ander document zou kunnen neerleggen ter staving van uw job, dan een dergelijke gesolliciteerde brief (“To whom it may concern”) (CGVS, p. 6).”*

Aan verzoekende partij haar Pakistaanse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit de Swat regio, noch uit een gebied in Pakistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene opmerking dat haar asielaanvraag in overweging diende genomen te worden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 27 juli 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS